

Milé sestry a milí bratři,

na počátku prázdnin si připomínáme památku muže, jehož osobnost poznamenala dějiny našeho národa – Mistra Jana Husa. Památku tohoto kněze a mučedníka slaví i naše církve, stejně jako ji slavila česká církev podobojí, k jejímuž odkazu se hlásíme.

Filmový režisér Otakar Vávra jednou vzpomínal na to, jak mu v padesátých letech minulého století komunistický ministr Kopecký vyčetl, že v jeho filmu vypadá Jan Hus jako kněz.

„Ale on přece byl kněz“, namítl Vávra.

Ministr byl v šoku: „Kněz? To mi ale neřekli!“

Ano velikým postavám historie se někdy stává, že jejich tvář mizí v mlze toho, co o nich kdo řekl a napsal, že každá ideologie je označí nějakou nálepkou. Tak se můžeme setkat s obrazem Husa evangelíka i evangelíkála, CČSHusity, v poslední době i Husa katolíka, Husa univerzitního vědce i davového řečníka, Husa státotvorného i státoborného, Husa komunisty i anarchisty a možná, že se dočkáme i obrazu Husa tržní ekonomiky.

Postava vysokého štíhlého kněze, jak ji namaloval Brožík a která vůbec není podobná skutečnému Janu Husovi, prochází moderními českými dějinami jako jakýsi všák, na nějž každá doba pověsí své sny a u něhož všichni naleznou zastání. Statečný upálený muž se hodí každému. A vždycky se víc bere v úvahu to, co o něm někdo řekl nebo napsal, než to, co napsal nebo řekl on sám, pro co žil, čemu věřil a pro co zemřel.

Kdo byl Mistr Jan Hus? A čím to je, že jeho odkaz přesahuje hranice našich církví? Čím to je, že česká ekumena si tolik váží jeho osobnosti?

Mistr Jan byl jistě náboženský myslitel, reformátor, univerzitní pedagog, zasloužil se i o reformu pravopisu, ale především byl kněz.

Nade vše miloval Písmo svaté a uctíval Krista v eucharistii.

Miloval církve a proto mu nebylo jedno jaká je. Usiloval o opravdovost a kolem sebe viděl jen karikaturu. Proto volal po nápravě.

Toužil po spravedlnosti a proto zdůrazňuje, že Ježíš nás učí také neposlouchat mocné, pokud nemají pravdu.

Povolání kněze prý dnes patří v naší vlasti k nejméně společensky oceňovaným, ale není to vlastně volání po křesťanských osobnostech Husovy zbožnosti, Husovy horlivosti, Husovy opravdovosti a odvahy?

Náš národ jako málokterý vyrostl z mízy křesťanství, chránil poklad víry a nesl jej dějinami za cenu nesmírných obětí až do novodobých dějin. Je třeba se vracet a je kam se vracet, nejenom proto, že prezidentská standarta nese nápis Pravda vítězí. Ostatně původní heslo zní Pravda Páně vítězí. Ne jakákoliv – jen jediná - Pravda Páně.

Jan Hus dodnes zůstal postavou, která vyvolává polemiku, některé jeho teologické názory jsou skutečně vyostřené vlivem situace v níž se nalézal on i církve, a dnes se můžou zdát neobjektivní. Ale nikdo mu nemůže upřít upřímnost zápasu v hledání Kristova stylu v životě církve i společnosti.

Myslím, že to je to nejkrásnější na víře - a v tom je také Hus nejlepším učitelem - že ta poslední, nejvyšší hodnota není kolotání dějin, strach z dočasných mocipánů či úzkost z lidské zloby, ale že tou skálou, na které stojí naše životy je pevnost a stálost Božího království. Ať se děje cokoli, ať čelíme smrti, věznění, šikaně, nenávisti - nikdy nejsme bez naděje. Protože Ježíš Kristus je tentýž na počátku, v době Husově, dnes, i na věky.

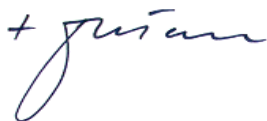
Přemýšlím, co by Mistr Jan řekl dnes nám, a nebo lépe, co nám říká.

Prosím, abyste se milovali, dobrých násilím utlačovat nedali a pravdy každému přáli.

Je mnoho lží a polopravd, s nimiž musíme žít nebo spíš přežívat. Ale jen jedna Pravda, pro kterou lze žít i zemřít. Pravda, která nás osvobozuje, Pravda, která nemá nic společného s násilím, Pravda, která je láskou.

A tou je Ježíš Kristus, pro Mistra Jana Husa i pro nás.
Přeji Vám, milé sestry a milí bratři, požehnané léto!

Váš

Heroické výkony na hladině víry

Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy.

Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám.

Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní.

K ránu šel k nim, kráčeje po moři.

Když ho učedníci viděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem.

Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: "Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!"

Petr mu odpověděl: "Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!"

A on řekl: "Pojď!" Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi.

Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mne!"

Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: "Ty malověrný, proč jsi pochyboval?"

Když vstoupil na loď, vítr se utišil.

Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: "Jistě jsi Boží Syn. "

(Mt 14, 22-33)

Úryvek z Matoušova evangelia zařazený 19. neděli v mezidobí v prvním cyklu čtení, který se čte i letos, nám podává jeden z Ježíšových příběhů – tentokrát příběh zázračný, ve kterém Ježíš kráčí po vodní hladině. U Matouše tedy čteme, jak Ježíš zrána vyjde na moře a kráčí po něm. Učedníci se zděsí a on je uklidňuje. Říká jim, aby se dali dohromady, že nevidí žádný přízrak, ale vidí jej. Petr, aby ukázal, že je silný, se s tímto přízrakem dává do řeči: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ A Petr jde.

A podobně je to s námi. Prvně jsme nevěřili, a když jsme snad věřili, jednou jsme víru museli v sobě potvrdit. Z naší dětské víry se musela stát víra dospělá. Prvně jsme byli v zajetí představ o Bohu – a nejsme od nich definitivně oproštěni dosud. Avšak v jistou chvíli, On, Bůh, se nám ukázal, dal poznat, řekl nám o sobě. Dal nám najevo, že není žádným bludem, že není něčím strašidelným a neskutečným – stejně, jako se Ježíš znovupředstavil apoštolům onoho rána. Takové jsou zkušenosti naší víry.

A pak, když uvěříme, vydáme se za Pánem klidně po hladině vod – ano, jsme schopni heroických výkonů – dlouhých modliteb, velkých darů církvi, odevzdání svého života Bohu a službě církvi – inu sloužili bychom evangeliu do úmoru, do roztrhání těla. Pánu Bohu jsme schopni a ochotni obětovat mnohé, neboť jej v tu chvíli cítíme – cítíme, jak nás nese, jak je blízko nás a byť se i vydáváme na tenký led, máme jistotu, že Bůh je s námi. Tato jistota však trvá přesně stejně dlouho, jako Petrova důvěra v Ježíše – do prvního vichru, do prvních vln, které nás začnou potápět.

A stejně jako Petra nás přepadá strach a začínáme tonout. Toto tonutí je, obdobně jako v úryvku z Matoušova podání, nikoli důsledkem velkých vln, nýbrž důsledkem nedovíry, nedůvěry. Nedovíra je náš vlastní produkt, made in my. Co z toho, že nás Bůh volá k velkodušné víře!

A na Petrovi zřetelně vidíme, jak by člověk dopadl, nebýt Boha, který stojí za ním. Petr se začne topit a jistě by i utonul, nebýt toho, že se k Bohu znovu vztáhne, že v praxi převede příslovečné chytání se stébla.

Ano, když toneme, když už jsme takřka totálně zmarněni, když už nevíme z které do které – pokud dosud ne, tak v tuto chvíli se dovolávají Boha často i ti, kteří na něj sotva kdy vzpomenou.

Věřit, že nějaké Něco je, je snad samozřejmost a český necismus – víra v Něco nad námi je lidovou sebeobranou před marností léta vtlučeného neznabožství. A tak se zdá, že než volba víry, je víra v Něco více volbou rozumu – protože „Něco nad námi musí být“.

Věřit v Boha, který se definitivně zjevil v Ježíši Kristu, je však věcí víry – zde rozum nestačí. Hodnotili-li bychom Ježíše a jeho misi na světě, museli bychom dle rozumu říci, že byla neúspěšná, zpackaná a prohraná. Vždyť na jejím konci je mrtvý hlavní hrdina. Můžete namítnout, že Ježíš přeci vítězně zmrtvýchvstal! Tak co to je za pochybovačné řeči?!?

Avšak jen očima víry můžeme zahlédnout Ježíšův úsměv, který na jeho tváři vytane třetího dne, kdy vstane z mrtvých. V pátek je to všechno v kelu, všechno je ztraceno, i on, Ježíš, volá Boha: Eloi, Eloi, lema sabachtani – Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil.

A tak i náš život víry je znovu a znovu zkoušen větrem, vlnami a strachem. I my jsme znovu a znovu vystavováni pokušením a strachům a naše obavy přikrmujeme svojí nedověrou. Vězme však, že stejně se stane nám jako Petrovi, když ve chvílích malověrnosti se obrátíme k Pánu Bohu a budeme jej volat: „Pane, zachraň mne!“ Tehdy nám bude znovu nablízku a utiší lomoz kolem nás a my znovu poznáme toho, který nám dával tolik sil.

V jedné zbožné knize o monastické spiritualitě autor – trapistický mnich – uvádí, že menší krize víry přichází zpravidla po třech letech, ty větší tak po osmi. To je jeho zkušenost. Čím delší tedy náš život bude, tím více těchto krizí zažijeme – dá se dovodit. Zažít krizi víry a neutopit se v ní, přežít a věřit i poté, však znamená, že přežijeme s velkou pravděpodobností i tu další krizi, další tonutí.

A v tom je cesta za Ježíšem dobrodružná a vzrušující – je to cesta navždy a trvá dlouho. Je to cesta odvahy, víry i občasných pádů a nocí víry. Cesta, která přes mnohá úskalí, vede k věčnému životu.

Pavel B. Stránský, kněz ve Zlíně

Cesta do Itálie

Prvního ledna tohoto roku převzal švýcarský biskup Fritz-René Müller od IBK péči o ještě mladou Starokatolickou církev Itálie. Od té doby posvětil v Turíně starokatolický kostel a vysvětil jednoho jáhna na kněze.

V své zprávě pro poslední švýcarskou synodu se biskup o svém novém úkolu od IBK zmínil jenom jaksi mimochodem. Francouzští starokatolíci, sdružení v tzv. Mission Vieille-Catholique de France, patří již delší dobu do okruhu jeho zodpovědnosti, úkol péče o Itálii převzal k 1. 1. 2008; předtím byl za tuto zemi zodpovědný německý biskup Joachim Vobbe. Redakce švýcarského kristokatolického listu „Kirchenblatt“ mluvila s biskupem Fritzem-René o jeho nedávné „italské cestě“.

V lednu navštívil biskup Fritz-René Müller „své“ nové obce v Miláně a Turíně poprvé. Již v březnu cestoval do Turína opět. Nikoli však pouze k další návštěvě, nýbrž aby tam posvětil nový kostel a udělil kněžské svěcení jáhnu jménem Guiseppe Biancotti.

V tom, s čím se v Turíně setkal v lednu, se stěžil dal rozpoznat bývalý kostel, spíše se to podobalo skladišti haraburdí. Avšak členové obce za vedení jejích mladého a iniciativního předsedy se bez váhání pustili do akce. Prostor byl vyklizen, vyčištěn a renovován. Mramorová podlaha po důkladném vyčištění vypadala opět jako mramorová podlaha, nové lampy vydávaly teplé světlo. Kamenný oltář obdržel opět svoji důstojnost. Opatřen byl ambon, tzv. kříž z Taizé, svatostánek a všechno ostatní, co je k bohoslužbám zapotřebí. Členové obce sehnali dokonce i lavice – a tak vznikl během čtvrt roku krásný, s láskou a vkusem vytvořený liturgický prostor.

„Starokatolické hnutí v Itálii je opět živě teprve pár let,“ řekl při našem hovoru biskup Fritz-René, idejemi Starokatolické církve se cítí být osloveny širší kruhy obyvatelstva.

Při svěcení kostela a kněze se shromáždilo více než 100 osob, mezi nimi oficiální reprezentanti městských úřadů včetně dvou karabinieri a jednoho důstojníka v působivé uniformě, kteří seděli v první

lavici. Událost však nesdílela nadšení všude. Farář nedalekého kostela nešetřil energií, aby ochránil své ovečky před zaslepením vylepením svého „avviso molto importante“ zvěstoval, že „tento kostel sice vypadá jako katolický, ale zcela určitě jím není...!“

Slavnosti to však neuškodilo. Doufejme, že se tato mladá a malá obec bude vyvíjet dál a že své sympatizanty získá k tomu, aby se zapsali jako členové. Z hlediska umístění nejsou šance vůbec špatné. Kostel náleží do komplexu budov v nejlepší poloze města, sotva dvě minuty vzdálený od známé Stazione Porta Susa. Kovový štít u portálu kostela upozorňuje kolemjdoucí na naše společenství s Anglikánskou církví.

Rudolf Messerli

Německý originál příspěvku vyšel ve švýcarském „Kirchenblatt“ z 21. 6. 2008

**Prožít spirituální zkušenost!
Mezinárodní starokatolické fórum laictva
srpen 2008
v opatství sv. Severína, Leinau/ Kaufbeuren, Německo**

Zaangažovaní laici z celé Evropy se každý rok scházejí a diskutují o spirituálních otázkách a seznamují se s místními farnostmi.

- **celebруйте s mnichy ekumenického cisterciáckého opatství**
- **vyzkoušejte si sílu ranních chval, nešpor as kompletu**
- **zažijte duchovní cvičení s Bernardinem Schellenbergerem**
- **otestujte praktickou práci v klášteře, kaligrafii, malování nebo zpívání mnichů.**

Je to prvotřídní duchovní zážitek!

V polovině srpna se bude konat Mezinárodní laické fórum, které se vyplatí navštívit. „Spiritualita“ znamená otázky osobního vztahu k Bohu, k němuž můžeme najít

lepší přístup cvičeními a praktickým konáním než pouze slovy.

Bernardin Schellenberger, bývalý trapistický mnich povede jednoduchá cvičení z úplně jiných tradic, která umožňují tělu i duši dýchat v našem komplikovaném světě. Dále budete moci pozorovat každodenní mnišský život a obdržet základní úvod do mnišského zpěvu, kaligrafie nebo malování, což může být rozšířeno i na následující týden.

Opat Klaus popíše ozdravující sílu bylin v klášterní zahradě. Tyto rostliny a uzdravování budou též jedním z témat bohoslužby s biskupem Joachimem Vobbem. Půjde o zážitek, který může ovlivnit a podpořit náš duchovní život. Plánuje se vyhovět pozváním místních starokatolických obcí v Novém Jablonci a v Mnichově, k čemuž se váže procházka Mnichovem.

❖ **Od: středa 13.8. 2008 (příjezd před 16. hod.)**

❖ **Do: neděle 17.8. 2008 (odjez z Mnichova)**

❖ **Kde: opatství sv. Severína v Leinau/ Kaufbeuren, Německo.**

Informace k přihlášení

Laienforum je přístupné jak jednotlivcům tak i celým rodinám. Jde o čtyři dny s plnou penzí včetně nápojů. Možné je týdenní prodloužení pobytu okolo kláštera.

Ubytování je organizováno v bezprostředním okolí kláštera, který sám nemá dostatečnou ubytovací kapacitu, a to v hotelích, penzionech, případně v rodinách členů tamní farní obce.

Veškerá strava včetně nápojů na celý pobyt je 90 EUR za osobu.

Ubytování je pro omezený počet účastníků z ČR zdarma v rodinách tamních starokatolíků, kteří jsou převážně sudetoněmeckého původu (je to farnost Nový Jablonec). Zde mají při výběru přednost studující a sociálně slabší.

Další možnost jsou prázdninové byty (jako ve Freiburgu), kde stojí jedna noc v dvoulůžkovém pokoji 15 EUR za osobu na noc a 20 EUR v jednolůžkovém.

Dopravu, pokud možno hromadnou, budeme řešit po přibližném přehledu o počtu účastnících se. Předpokládá se využití církevního mikrobusu.

Informace o cenách budou následovat brzy, vyjednávání o slevy není ještě skončeno.

Prosíme o nezávaznou předběžnou registraci zájemců.

Josef König

tel. 222 952 212, 732 422 046

e-mail: josef.koenig@centrum.cz

Dějiny staré církve 3. díl:

Dějiny staré církve 4. díl: Duchovní rozvoj křesťanství

V dnešním článku přerušíme kontinuální vyprávění dějin a povíme si něco o duchovním vývoji starověké církve. Jelikož toto téma je velmi rozsáhlé, budeme se muset spokojit jen s těmi nejdůležitějšími aspekty starověkého duchovního a theologického dědictví.

Doba, která těsně navazovala na působení apoštolů, je obecně nazývána dobou **apoštolských otců**. To byli mužové, kteří se přímo znali s apoštoly, učili se od nich a přebrali jejich roli učitelů mladé církve. Prvním z apoštolských otců byl Klemet Římský, který napsal takzvaný Klementův list vzniklý někdy okolo roku 95/6. Mezi další nejvýznamnější apoštolské otce patří: Ignác Antiochijský, který zachoval sedm dopisů; Polykarp ze Smyrny, jenž napsal list Filipským. A není bez zajímavosti, že o jeho mučednické smrti psal jistý Markyon, který tím položil základ křesťanského literárního útvaru akta mučedníků. Ke spisům apoštolských otců bychom měli také zařadit anonymní spis nazvaný Didaché. Dříve se spis svým vznikem řadil ještě do 1. st., ale dnes převládá názor o jeho pozdějším vzniku, který je pokládán do 1. pol. 2. st. Spisy apoštolských otců jsou pro nás důležité v poznávání prvokřesťanského života a jejich myšlení a dočítáme se tam, jak se vytvářel novozákonní kánon. Dokonce část těchto spisů byla zpočátku řazená k novozákonní části bible.

Ve 2. st. raná církev zaujala své místo ve starověké společnosti a okolní svět ji nemohl přehlížet. Ke křesťanství se začalo hlásit stále více helenistických vzdělanců, kteří viděli jako nutnost křesťanskou nauku bránit vůči lživým nařčením pohanů a přivádět ke Kristu řecké vzdělance v takovém jazyce, který by byl pro ně srozumitelný. Těmto mužům říkáme raně **křesťanští apologeté**. Mezi nejvýznamnější apologety patřil Aristeidos z Athén, který napsal někdy v rozmezí let 138 – 147 spis určený Antoninu Piovi, kde ukazuje prázdnotu čtyř státům uznaných náboženství. Asi úplně nejvýznamnějším apologetem byl Justýn, který zemřel mučednickou smrtí v r. 166. Byl filozofem z povolání a i po svém obrácení se ke Kristu neodhodil plášť filozofa a pokusil se o první syntézu teologie a filozofie. Napsal dvě Apologie, které připsal Marku Aureliovi.

Jelikož se křesťanství už od počátku muselo potýkat s rozličnými nepravověrnými naukami a bludnými systémy, byla církev nucena stále více rozlišovat co je pravověrné a co ne. Tím vlastně vznikla teologie, jako samostatný obor činnosti církve. Nejvýznamnější theologové prvního tisíciletí jsou církvi označeni čestným titulem **církevní otcové**. Prvním takhle významným theologem byl biskup Irenej z Lyonu (zemřel kol. r. 202), který napsal spis *Adversus hereses* (Proti bludným naukám). Ve své teologii zdůrazňoval význam apoštolské tradice jako záruku čistoty víry. Počátkem 3. st. napsal římský presbyter Hippolyt několik theologických spisů. Proti trinitářským bludům sepsal spis *Refutatio omnium haeresium* (Vyvrácení všech herezí). Ovšem když byl v r. 217 opomenut při papežské volbě, rozešel se s církvi a snad byl svými stoupenci zvolen jako vzdoropapež. Později se s církvi usmířil. Africký právník a theolog Tertulián se ve svých spisech také obracel proti bludným naukám, které ohrožovaly církev. Mezi

nejvýznamnější teology starověku patří také Cyprián, který pocházel z Kartága a byl r. 258 st'at. Ve svých spisech se zabýval jednotou církve.

V centru starověké vzdělanosti a řecké kultury Alexandrii vznikl výjimečný počín. Sicilián Pantainos zde ze soukromé iniciativy založil křesťanskou filozofickou školu na způsob filozofických škol pohanských. Působil zde i jeden z nejkontroverznějších starověkých teologů a filozofů Origenes. Působil zde jako svobodný učitel křesťanství, ale když se nechal r. 230 od spřátelených biskupů vysvětit na kněze bez vědomí svého biskupa, došlo k rozkolu. Origenes musel z Alexandrie odejít.

Mužové, kteří působili v alexandrijské škole, převzali nejen oděv z podobných škol pohanských, ale začali se zajímat i stejná témata. Ovšem nešlo zde o „zpohanštění“ křesťanství, ale křesťanský pohled na otázky, které si kladla soudobá vzdělaná společnost.

Již několikrát v tomto článku jsme mluvili o tom, že církev ohrožovala řada bludných nauk a proto bude dobré si o nich něco říct. Největším nepřítelem křesťanství od jejího počátku byly rozličné gnostické systémy. Ty vznikly v helénistické době, kdy se svět začal setkávat s různými náboženstvími a kulty. Lidé z toho byli trochu zmatení a hledali různé úniky z náboženských zmatků. Buď nacházeli uspokojení v magii nebo třeba gnózi, která byla syntézou různých náboženských směrů. Křesťanství bylo pro gnostiky živnou půdou a mnoho z něho převzali. V zásadě šlo o dualismus fyzického a duchovního světa. Šlo o to, aby se náboženským poznáním (gnósis) člověk spasil a zmocnil se své duchovní podstaty. Gnostické učení můžeme zhruba takto shrnout. Existuje jeden dobrý Bůh, který žije v duchovním světě, ve kterém stvořil duchovní bytosti – aióny. Jeden z těchto aiónů vzdoroval Bohu a stvořil fyzický svět, do kterého byli svedeni aióni uvěznění. Proto Bůh poslal jednoho aióna Ježíše, který přijal zdánlivé tělo, aby apoštolům vyjevil tajnou nauku, pomocí které se můžou vysvobodit s fyzického světa a navrátit se do duchovní říše. Jak je vidět, gnóze neměla s křesťanstvím nic společného a různé gnostické kroužky existovali až do novověku a i dnes se mezi lidmi stále objevují různé gnostické proudy.

Další hereze měli často jako základ své nauky dualismus. Buď ve formě protikladu dobra a zla (jejich věčný boj) nebo protiklad těla a duše. Podrobněji o herezích si budeme povídat zase příště.

Martin Hlouch

Informace ze 140. zasedání národní synody Kristokatolické církve Švýcarska

Církev na prahu období dobrodružství

S touto myšlenkou zakončil biskup Fritz-René Müller svou roční zprávu pro synodu. Vysychající finance, změna pracovních podmínek duchovních, slučování obcí a sekularizace požadují od církve novou mízu a hledání nových cest. Pak se, podle biskupa Müllera, církevní práce mnohdy silně podobá velikému dobrodružství.

Ve své zprávě referoval biskup Fritz-René Müller o změnách v kléru a o své práci v proběhlém roce na národní i mezinárodní úrovni. Hodně místa věnoval vztahům k jiným zemským církvím, jakož i k pravoslavným a anglikánským církvím.

Jak stanoví Ústava Kristokatolické církve, musí úřadující biskup při dovršení svého sedmdesátého roku života odstoupit. Biskup Müller proto oznámil, že podá koncem února roku 2009 demisi. Kristokatolická církev tedy bude muset na zasedání synody 2009 volit nového biskupa.

Práce na obnově církve bude od příštího roku přesměrována na jiné výhybky. Současná komise podala rovněž k únoru 2009 demisi a nebude momentálně znovu ustavena. Obnova církve má být zintegrována do každodenního života církve. Synoda se kromě organizačních záležitostí má věnovat i věci obnovy. V tomto smyslu se synodálně usnesli, že se příští rok bude konat synoda mládeže. Jedná se o paralelní synodu pro mladé lidi ve věku 18-24 let, která bude zintegrována do řádné synody. Jejím cílem má být probudit zájem a pochopení pro struktury Kristokatolické církve. Mládežníci mají být zapojeni do všech rovin přípravy, provádění a dodatečného zpracovávání této události. Protože rok 2009 bude rokem volby biskupa a volby nové synodní rady, bude to synoda podle klíčového zastoupení, což skýtá dobrou

příležitost pro takovýto projekt. Tito mládežníci nebudou sice mít na řádné synodě hlasovací právo, ale obdrží plné právo slovního vystoupení.

I když je finanční situace Kristokatolické církve kritická, podařilo se vytvořit v účetním roce 2007 přebytek přibližně 21 000 CHF. Současné daňové reformy, úbytek příjmů z daní a vysoký věkový průměr členstva obcí církev nutí, aby zdůrazňovala úsporná opatření. Synodní rada mohla přesto na rok 2009 vypracovat vyrovnaný rozpočet. Kvůli biskupské vakanci od května do poloviny června bude biskupská činnost poněkud redukována. I v jiných oblastech je možno kvůli demisím a přestrukturováním snížit mzdové náklady. Tím bude také možno vytvořit rezervy na náklady volby a svěcení biskupa v roce 2009, jakož i na výdaje za Mezinárodní starokatolický kongres v Curychu v roce 2010.

Synoda se též zabývala možnostmi ulehčeného studia pro lidi s ukončeným vzděláním pro odborné povolání a s pracovními zkušenostmi. Protože je pro ně studium v rámci univerzitních studijních bakalářských či magisterských programů, až na několik výjimek, sotva možné, byla synodní rada pověřena, aby se zabývala vylepšenými rámcovými podmínkami pro takovéto kandidáty a kandidátky.

Rovněž byl nový výukový plán pro kristokatolické vyučování prohlášen za úředně závazný. Na jaře roku 2009 bylo dokončeno vydání obou dílů Modlitební knihy a zpěvníku. Toto dvojdílné dílo bylo vyhlášeno za oficiální liturgickou knihu Kristokatolické církve a v něm obsažené liturgie za zpravidla závazné formy kristokatolické bohoslužby.

Maja Weyermann, informační středisko Kristokatolické církve

Táborští na CHRIKA ME 2008 ve Švýcarsku

Starokatolická mládež ve Švýcarsku využila příležitosti, že se v jejich zemi letos koná mistrovství Evropy v kopané a pořádala ve dnech 7. - 8. června 2008 „Starokatolické mistrovství Evropy“ ve fotbale pro děti a mládež. Mistrovství se zúčastnilo celkem 31 týmů. A tak se na základě pozvání Starokatolické mládeže Švýcarska vypravilo 17 členů naší tábořské farnosti (12 dětí a 5 dospělých jako doprovod) na akci, která – dle webových stránek švýcarské mládeže – neměla obdoby.

Vyrazili jsme již ve středu 4. června a večer jsme dorazili do Solothurnu, kde si část naší výpravy rozdělili zdejší farníci. Sedm nás potom jelo ještě za Bern do Oberhünigen, kde jsme spali u manželů Wloemerových. Dr. Klaus Wloemer je farářem v Solothurnu. Byli jsme přivíráni velmi přátelsky.

Ve čtvrtek 5. června jsme se solothurnským farníkem Maxem jeli vlakem s dětmi do kantonu Jura, kde jsme navštívili soukromou ZOO v Crémines. Bylo tam, kromě zvířat, i hodně atrakcí a tak jsme prožili pěkné odpoledne. Večer byl trénink za solothurnským gymnáziem. Trénovali s námi zdejší chlapci a Erika.

Protože nám nepřálo počasí, jeli jsme další den do Bernu. Tam se nám celý den věnoval bratr farář Dr. Klaus a taky nás půl dne provázel „náš“ Petr Vinš. Ten nám ukázal starokatolický kostel sv. Petra a Pavla, bernské pamětihodnosti a také atraktivní medvědy v příkopu, kteří se dětem velmi líbili. Za zdejším Münstrem byl speciálně v rámci ME zřízen tzv. Spielplatz, kde jsme pak celé odpoledne prokazovali naše fotbalové schopnosti či neschopnosti. I bratr farář Klaus se ukázal jako zdatný fotbalista. Nechyběl čaj a opékání. Byly to pěkné chvíle. Večer Wloemerovi pozvali celou naši výpravu na večeři na svůj statek do hor v kraji zvaném Ementhal, dle nějž se jmenuje světoznámý sýr, který jsme nejen ochutnávali, ale i zakoupili v rodinném sýrašství.

V sobotu a neděli se pak konal samotný fotbalový turnaj. Do Oltenu – Trimbachu se nás sjelo asi 250 a bylo zde 31 družstev. Mistrovství zahájil švýcarský biskup Fritz - René Müller. Naši táborští chlapci byli zařazeni mezi juniory, kde bylo 12 družstev. Měli jsme velkou nevýhodu, protože naši chlapci byli poměrně malí a na 15leté chlapce z Trimbachu (což byli v drtivé většině obrovití Turci a Iráčané) jsme prostě nestačili. Přesto jsme uhráli dobré výsledky: s jednou remízou, dvěma prohrami a jedním vítězstvím jsme se probojovali do semifinále a obsadili jsme čtvrté místo (dopadli jsme tedy lépe než

naše seniorská reprezentace). Na to, že jsme nebyli moc secvičení a hráli jsme se staršími a většími kluky, to byl, myslím, slušný výsledek. Na „starokatolickém mistrovství Evropy“ byli zástupci Polska, Německa, Švýcarska a České republiky.

V neděli 8. června jsme ještě navštívili krásné historické město Thun, kde je bílý zámek na vysoké skále, jako v pohádce. Nedělní odpoledne bylo stráveno v hostitelských rodinách. Někteří hoši si ještě zahráli minigolf.

V pondělí 9. června ráno jsme se rozloučili s našimi hostiteli před solothurnským starokatolickým farním domem a vyrazili na 11hodinovou cestu domů.

Velké poděkování patří mojí manželce Aleně, která pro všechny chlapce vlastnoručně vyrobila dresy a starala se téměř o všechno v rámci příprav na cestu. Dále Zdeňku Strakovi z Havlíčkova Brodu, našemu hlavnímu šoférovi, rodině Markových a hlavně: všem tábořským chlapcům, kteří se nezalekli velkých soupeřů a srdnatě vybojovali účast v semifinále. Jak jim řekl hlavní pořadatel turnaje: „Bravo!“

Alois Sassmann, tábořský farář

Žalmy v kostce

Žalm 3

(Český ekumenický překlad)

1 Žalm Davidův, když prchal před svým synem Abšalómem.

2 Hospodine, jak mnoho je těch, kteří mě souží, mnoho je těch, kdo proti mně povstávají!

3 Mnoho je těch, kteří o mně prohlašují: „Ten u Boha spásu nenalezne.“

4 Ze všech stran jsi mi však, Hospodine, štítem, tys má sláva, ty mi pozvedáš hlavu.

5 Pozvedám hlas k Hospodinu, a on ze své svaté hory mi už odpovídá.

6 Ulehnu, usnu a probudím se, neboť Hospodin mě podepírá.

7 Nebojím se davu desetitisíců, kteří kolem proti mně se kladou.

8 Povstaň, Hospodine, zachraň mě, můj Bože! Rozbiješ čelisti všem mým nepřítelům, svévolníkům zvyrážíš zuby.

9 V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje požehnání!

Třetí žalm z první knihy žalmů je také prvním žalmem opatřeným nadpiskem *Davidovi/Davidův* (žalmy 3 - 41). Bývá považován za žalozpěv jedince nebo jako ranní či večerní píseň (podle 6. verše).

Nadpiskem je žalm určen jako „davidovský“ a naznačuje událost, k níž se jeho obsah vztahuje (srv. 2S 15 – 18). Davidův syn, Abšalóm, vypočítavě získá přízeň lidu a nechává se provolat králem. David prchá se svými věrnými a jeho kralování je ohroženo. Nakonec Davidovi služebníci porázejí Abšalómovo vojsko a Abšalóm je usmrcen Joábem.

V hebrejském textu je za verši 3, 5, 9 poznámka *selah*, tak je tomu v žaltáři celkem v 71 případech. Bývá na konci odstavců a řecky je vyložen slovem *diayalma*, označuje nejspíše přestávku při zpěvu.

Podle obsahu i rozsahu lze žalm rozdělit na čtyři sloky:

2-3

Žalmista popisuje svůj stav, vysvětluje důvod, proč se k Bohu obrací. Vidí proti sobě stát mnoho nepřátel (množství je zdůrazněno třikrát) a v tísní vyzývá Hospodina. Davidovi nepřátelé pochybují ve své pýše o jeho spáse u Boha (srv. 2S 16,8) a tak zpochybňují Hospodinovu schopnost vysvobodit svého pomazaného.

4-5

Žalmista nedbá množství nepřátel a proti jejich pochybám vyslovuje důvěru v Hospodinovu pomoc. Hospodin je štítem a slávou, je tím, kdo povyšuje ze stavu ponížení a znovu přivádí žalmistu ke cti. Ze své svaté hory odpovídá Hospodin na žalmistovo volání. Rozumí se hora Sion, na níž byl v Davidově době svatostánek a později i chrám. Tam stála archa úmluvy, tam Hospodin naslouchal modlitbám svého lidu (srv. 1Kr 8, 29.30).

6-8

Vyjádření absolutní důvěry v Hospodina. Třebaže obklopen velkým počtem nepřátel, uléhá žalmista ke spánku a věří, že se probudí, protože ho chrání, podpírá, Hospodin. Bůh ničí sílu žalmistových nepřátel, vyličených jako dravé šelmy, ranou potupnou a ponižující (Job 16,10; Mi 5,1) a stejně jako divokým zvířatům jim vyráží zuby, aby nemohli kousat a škodit (srv. Ž 7,3; 22, 13.14.17.21.22; 58,7). Prosba Hospodinu na začátku osmého verše připomíná výzvu při tažení Izraele pouští (srv. Nu 10,35).

9

Poslední verš je vyznáním a požehnáním. Spása je v rukou Hospodinových, on pomáhá spravedlivým (srv. Ž 37,39). V samém závěru svolává žalmista na svůj lid Boží požehnání (srv. 2S 6,18; 1Kr 8,55).

Mgr. Pavel Nápravník, jáhen, pražská farnost

Z historických pramenů

Občas se setkáme s podnětem, abychom na stránkách Communia uveřejnili nějaký dokument z historických archivů církve. Ve spolupráci s Josefem Königem jsem tedy tentokrát připravili něco ne zcela tradičního. Jedná se o korespondenci mezi p. Čechem a správcem pražské farnosti Martinem J. Vochočem. Pan Čech (pravděpodobně sympatizant církve) se dotázal na existenci pražských starokatolických modliteben a dostalo se mu níže uvedené odpovědi.

Jiří J. Konvalina

Pan Ing. Vladimír Čech

Ve studeném č. 30

Praha 4 – Bráník

Odpusťte, prosím, velevážený pane, že jsem nechal bez odpovědi Váš první list. Chtěl jsem sehnat obrázky, fotografie z někdejší kaple (v Novoměstské radnici), což se mi potom nepodařilo a tím se celá věc jaksi zasula. Napíšu Vám tedy, co aspoň vím.

O kapli v radniční věži žádal V. J. Ráb už asi 1934 a byla mu přislíbena kanovníkem Antonínem Bořkem Dohalským, ale farář svatoštěpánský to zmařil – šel přes hlavu Dohalského. Na návrh arcibiskupa Kašpara jsme dokázali zrušenou kapli dolejší dostat léta Páně 1940, kdy se pražská farnost rozdělila tokem Vltavy na Prahu-východ a Prahu-západ. Oltář byl pověcen 4.9.1941 dnes zesnulým biskupem Aloisem Paškem. Horní kaple Panny Marie a sv. Václava byla získána teprve 1947 a spodní kaple potom sloužila jako sakristie, depositář a knihovna.

V horní kapli jsem nikdy nesloužil. Praha-západ měla sv. Máří Magdalenu, na níž máme smluvní nárok do roku 2003 podle smlouvy z roku 1904 na 99 let. Potom jsme málem ztratili všechny pražské kaple najednou. Proti kaplím v radniční věži měl námitky sousední soud – z důvodů bezpodstatných. Máří Magdalena byla po léta nepřístupná vzhledem k úpravě terénu pro velkopomník na Letné. Nyní prý na sv. Máří Magdalenu uplatňuje nárok farář Ladislav Pokorný od sv. Mikuláše, který má sběratelskou vášeň soustřeďovat co nejvíc kostelů a kaplí pod svou pravomoc.

Nám byl tuším roku 1955 propůjčen sv. Kříž menší v ulici Karoliny Světlé. Pro nedostatek duchovenstva nemůžeme zatím obsluhovat dvě kaple v Praze.. Pro zajímavost podotýkám, že před rokem 1904 celebroid V. J. Ráb u sv. Martina ve zdi, kde byla po několik let nainstalována výstava skulptur Františka Bílka. V presbyteriu stál oltář sv. Kříže, dnes instalovaný v lodi dómu sv. Víta – u toho zesnulý farář Ráb sloužil.

Já jsem u sv. Martina sloužil několikrát v letech 1936-38, potom za války, zejména půlnoční mši o Vánocích, protože kapličku sv. Máří Magdaleny se nedařilo (kvůli náletům) zatemnit.

*Odpusťte, prosím, to čekání těžko čitelný rukopis, píšu v nemocnici.
Do ochrany Páně a přímluvkyně Marie Panny Vás poroučí
Váš oddaný Martin Vochoč*

Proč se bojíme stáří?

Po celá staletí byli v každém rodě nejvíc uctíváni starší lidé.

Byli zdrojem moudrosti, poznání, mladší za nimi chodili pro rady.

Dnes se všechno obrací, ke škodě nás všech.

S blížícím se létem se v časopisech, za výkladními skříněmi a na plakátech objevují upoutávky na mládí, krásu – jak zakrýt vrásky, či šediny, jak se cítit mladší, či jaký vzít preparát, aby kluby necítily, že stárnou. Stále častěji se objevují reklamy na plastickou chirurgii, která hlavně nás ženy dokáže udržet „krásné“. Také v inzertech chtějí zaměstnat uchazeče mladé, vzdělané - nejlépe rovnou poslat fotografii

Ale proč? Proč najednou popíráme to, co je přirozené.

Když si vzpomenu na svou babičku, jako dítě jsem milovala právě její stáří. Její vrásky mi připadaly nádherné, symbolizovaly její život, o němž mi často vyprávěla. Ráda jsem poslouchala a nechala se hladit rukama, jež byly stejně krásné jako její obličej.

Vždy jsem se těšila na babiččin šátek, zástěru, či starší model trouby, z níž voněly koláče. Babička mi vyprávěla pohádky, hrály jsme si spolu na prodavačky, chodila jsem s ní v neděli do kostela.

Přišlo mi přirozené, že babičce nosí paní pošťačka důchod. Nevím, zda by mne někdy napadlo, ptát se na jeho výši, protože babička už měla za sebou spoustu let práce a byla už stará na to, aby chodila do práce.

Byla tedy řada zase na mých rodičích. Pomáhala jsem jí s drobnými pracemi, chodily jsme spolu na hřbitov za těmi, kteří nás již opustili. Babička také občas zašla k lékaři, protože stáří přináší různé nemoci. Za babičkou chodily často návštěvy a nikdy jsem neslyšela mluvit o ní jako o důchodkyni. Byla to prostě naše babička, starší paní.

Strašně ráda na tu dobu vzpomínám. Babička mě dala strašně moc do života, byla součástí mých školních let i mého dospívání. Předala mi víru v něco více, než je jen tento svět, ukázala mi sílu lásky a sounáležitosti. Díky tomu, že nebyly počítače a telefony se vyskytovaly minimálně, udržovaly jsme spolu kontakt prostřednictvím dopisů a naučila jsem se tedy komunikovat nejen slovy. Pokud přišly problémy, byla tu právě babička se svou životní zkušeností.

A dnes? Babička již sedm let nežije. Ani nevím, jak by se smiřovala s dobou, jež začíná mít problém se stářím a začíná brát staré lidi jako přítěž.

Sama si zkouším představit, že jezdím za babičkou, která je celá po plastice a nemůže se tedy ani moc usmát, cvičí ve fitku (pokud se ovšem nebojí do něj jít, aby nevyvolala spekulace, zda není její důchod vyšší než plat mladé slečny), ve svých sedmdesáti letech ještě pracuje na plný úvazek a místo koláčů prostírá k jídlu z rychlého občerstvení.

Ne, nejde mi to.

Vždyť každá květina v přírodě je krásná tím, že z poupátka vyrůstá květ různých barev a tvarů. Vždyť i listy jsou nekrásnější na podzim, když hýří všemi barvami. Na světě a na přírodě je přece krásný právě ten vývoj.

Čeho se bojíme my a proč to chceme uměle zastavit? Či zpretrhat?

Jana Koutná

Bezefšeho – Rim pim pim

Skupinu Bezefšeho jsem už dlouho znal podle názvu jako dobrou kapelu, která textově vychází ze skutečného křesťanství, ale vlastní zkušenost mi chyběla Proto jsem neváhal a navštívil je v rámci festivalu křesťanských kapel v Praze. Musím přiznat, že ačkoli jsem příznivcem spíše čistého stylu, tedy čistého rocku nebo naopak čistého folku, hudba téhle folk-rockové skupiny mě zaujala natolik, že jsem se pídil po jejich posledním albu, které se jmenuje **Rim pim pim**.

Název celého alba vychází ze stejnojmenné písně, která je jakousi ódou na trabanta, což je vozidlo, kterým se část kapely doposud skutečně pohybuje. Na zmíněném CD je celkem 14 písní, ale titulní hit *Rim pim pim* není pro aktuální produkci kapely typický. Na druhou stranu právě zde jsou slyšet dříve typické vokály.

Přibylo jazzových a snad i soulových názvuků, nechybějí spirituály či gospely, celkově se tvář skupiny posunula spíše k multižánrovému výrazu s folkovým základem. Typickým znakem bývaly spíše pestré a perfektně ladící vokály, ale těch je na tomto albu méně než by se čekalo. Je pravda že Bezešeho mají, díky svému bohatému muzikantskému složení, možnost i ve zdánlivě „nudící“ písni něčím upoutat, takže pokud písnička samotná posluchače neosloví, ještě to nemusí být propadák. Celé album zahajuje příjemně živá skladba *Pět minut*. „Klasické“ pojetí spirituálů skupina představí ve skladbě *Vím to*

pane, nebo *Jordán*, „odlehčenější“ pak v mimořádně podařených písních *Vozíček* nebo *Dál se koulí*. Zde předvedou i svou jistotu při provedení písně a capella a trochu se nabízí srovnání s legendárním Spirituál Kvintetem.. Z kategorie lehce jazzových-bluesových pocitovek je písnička *Děšť* s dobře přenesenou atmosférou letního, osvěžujícího deště. Jen o kousek za ní zůstává následující *Na popel*, která je ještě více „free“ a minitrilogie je završena skoro swingovou *Múrou*. Příjemná je i zdánlivá odpočinková pohodovka *Sám a sám*. Na závěr desky pak přichází výborný dvoupísňový kontrast – melodie *Děkuji, bylo to krásné*, jak vystřižená ze třicátých let a album zakončuje big-beatový *Komár*.

Bezešeho není kapela plná hitmakerů a album neobsahuje jen samé super songy. Na desce najdeme, slušně řečeno, i „odpočinkové skladby“, resp. skladby, které mě osobně neoslovily – typickým příkladem je poněkud slabší *Ráno*.

Musím se však přiznat, že po počáteční nedůvěře, jak bude jinak velmi sympaticky působící kapala znít ze studiového alba, jsem byl nad míru příjemně překvapen. V písních je prostě znát radost ze zpívání a hraní. A posluchač v tomto případě má i z hlediska žánrů nebo instrumentace z čeho vybírat.

Ačkoli se jedná o tzv. křesťanskou kapelu, tohle album má výhodu i v tom, že věřící potěší a ateisty neurazí. Pokud tedy toužíte pro trochu netradiční pohodové muzice, nohu Vám Rim pim pim vřele doporučit.

Pokud si přesto nejste jisti, zkuste nezávazně „ochutnat“ na www.bezefseho.cz.

Jiří J. Konvalina

Pro usmání

Učitelka náboženství se ptá dětí: Kde je Pán Ježíš dnes?

Přihlásí se malá dívka a odpoví: „Je v nebi.“

Přihlásí se druhá a řekne: „Je v mém srdci.“

Za nimi mává rukou malý Pepíček: „Já to vím! Je v koupelně mých rodičů!“

Celá třída ztichla a zadívala se na učitelku, jak bude reagovat. Ta byla zcela vyvedená z míry. Když se po drahé chvíli vzpamatovala, zeptala se chlapce, jak to myslel.

Pepíček odpověděl: „No, když můj tatínek ráno vstane, tak vždycky buší na dveře koupelny a volá: Ježíši Kriste, jak dlouho tam ještě budeš?“

Zprávy

Sbírka při svatodušní nedělní bohoslužbě dne 18. 5. 2008 určená na zabezpečení práce Mezinárodní biskupské konference vynesla u sv. Máří v Praze asi 4610,- Kč a podle usnesení filiální rady k tomu bylo přidáno 2500,- Kč, takže byl i v ČR ukázkově (a snad ne výjimečně) překročen očekávaný evropský průměr na obec ve výši 100 EUR.

V květnu 2008 byla ve spolupráci anglikánské farnosti v Kodani a starokatolické farnosti v Malmö založena místní Společnost sv. Williborda. Tyto vzájemně si blízké farnosti již řadu let úzce spolupracují a založení společnosti je tak logickým vyústěním společné práce. Zakladatelé si od nové společnosti slibují ještě větší prohloubení vzájemných vztahů, které se z neformální roviny částečně přenesou i na půdu nově vzniklé společnosti. Předsedou společnosti byl zvolen Mark Oakley z anglikánské farnosti, místopředsdou je Rickard Stenberg ze Starokatolické církve Švédska.

Bratr biskup ve dnech 7.-9. června navštívil obce v Šumperku a Břidličné. V Šumperku požehnal novým prostorám v suterénu fary, které vznikly zásluhou faráře Pavla Cepka.

V sobotu 14. 8. se bratr biskup zúčastnil oslavy 700 let první historické zmínky o obci Pracejovice (okres Strakonice), kde je starostou bratr Jaroslav Kuberna, člen naší strakonické farní obce. Eucharistické slavnosti na návsi u kapličky, které bratr biskup předsedal se zúčastnilo asi 100 lidí.

140. výročí povýšení Varnsdorfu na město oslavila naše farní obec v sobotu 21. 6. koncertem skupiny Missa z Prahy a v neděli 22. 6. slavnou ekumenickou bohoslužbou, které předsedal bratr biskup Dušan. Nedělní odpoledne pak bylo věnováno dětem, které viděli v kostele loutkové divadlo. Ve varnsdorfském konkatedrálním chrámu byla také otevřena výstava dětských výtvarných prací, věnovaných městu.

Svátek sv. apoštolů Petra a Pavla byl letos pro nizozemskou starokatolickou církev radostným a významným dnem. V Haarlemu přijal biskupské svěcení 18. biskup této diecéze, dosavadní děkan kapituly a farář v Amsterdamu Dr. Dirk Jan Schoon. Jako hlavní konsekrátoři byli vybráni utrechtský arcibiskup Joris Vercammen, světící biskup anglikánské diecéze Gibraltar David Hamid a biskup české starokatolické církve Dušan Hejbal. Vedle dalších biskupů pak bylo přítomno celé duchovenstvo obou nizozemských diecézí. V zcela zaplněném největším haarlemském kostele Bavokerk byla i skupinka českých starokatolíků a starokatoliček v čele s místopředsdou synodní rady Josefem Königem. Po dvouapůlhodinové slavnosti pak následovalo pohoštění pro všechny přítomné ve foyeru haarlemské filharmonie. Biskupským heslem nového biskupa Dicka je „*Deus justus et salvans* „, *Bůh spravedlivý a spasitel* (Iz 45, 21)

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00

Vyšlo 11. 7. 2008 tel./fax 224 319 528 e-mail: stkat@starokatolici.cz,

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

3/08

Starokatolická církev v ČR